

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. D. N.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Praha 2, Vyšehradská 415/9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2024, č. j. 19 Az 10/2024 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2024, č. j. OAM-42/ZA-ZA11-D07-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost posoudil jako nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Současně s odkazem na čl. 3 ve spojení s čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ nebo „dublinké nařízení“) rozhodl o tom, že státem příslušným k posouzení této žádosti je Rumunsko. Žalobce byl totiž držitelem povolení k pobytu vydaného Rumunskem (s platností do 25. 3. 2022), které uznalo svoji příslušnost.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji nadepsaným rozsudkem zamítl.

[3] Městský soud předně vyhodnotil jako nedůvodnou námitku, že byl žalobce postupem žalovaného zbaven práva na meritorní přezkoumání věci, jelikož napadeným rozhodnutím byla pouze deklarována příslušnost k projednání jeho žádosti jiným členským státem.

[4] Dále městský soud vysvětlil, že žalovaný zcela správně posoudil jednotlivá kritéria pro určení místní příslušnosti orgánu, který má žádost žalobce posoudit, a objasnil, proč aplikoval čl. 12 dublinského nařízení. Žalobce nejenže neuváděl důkazy, které by zpochybnily skutkové závěry žalovaného, ale ani netvrdil odlišnou skutkovou situaci. Byť obecně namítal nesprávně zjištěný skutkový stav, nepředestřel konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývala příslušnost České republiky. Vyjádření žalobce, že byl držitelem víza v Rumunsku, plně koresponduje s vyjádřením rumunské strany, která uváděla platnost pobytu žalobce vydaného Rumunskem do 25. 3. 2022; to žalobce nijak nezpochybnil. Jelikož žalobce požádal v České republice o mezinárodní ochranu dne 16. 1. 2024, byla splněna lhůta dvou let pro aplikovaný postup, uvedená v čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III.

[5] K námitce, že žalovaný ve výroku svého rozhodnutí neuvedl čl. 12 dublinského nařízení, městský soud konstatoval, že se nejedná o vadu. Žalovaný ve výroku rozhodnutí uvedl, že řízení zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť shledal žádost žalobce nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona, protože státem příslušným k jejímu posouzení je podle čl. 3 nařízení Dublin III Rumunsko. Čl. 3 dublinského nařízení pak odkazuje na jednotlivá kritéria, která je při posuzování místní příslušnosti třeba postupně zkoumat, což žalovaný učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyhodnotil městský soud uvedený výrok za plně dostačující.

[6] Žalobce dále zpochybňoval samotný podklad poskytnutý rumunskou stranou, a trval na tom, že si měl žalovaný od Rumunska vyžádat „řádný“ dokument. K tomu městský soud zdůraznil, že právní úprava nestanovuje určitý konkrétní důkaz pro prokázání existence pobytového oprávnění a že sdělení Rumunska a vyjádření žalobce byly v projednávané věci zcela postačující; tyto důkazy, ani jimi zjištěný skutkový stav nebyly ničím zpochybněny. Pokud žalobce disponoval podklady indikujícími, že příslušnost měla být posouzena odlišně, měl možnost je žalovanému předložit a současně při pohovoru sdělit veškeré podstatné okolnosti. Z pohovoru však vyplývá, že v Rumunsku pracoval až do prosince 2023, kdy následně odcestoval do ČR, kde požádal o mezinárodní ochranu; žádné další podklady nepředložil.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) c) a d) soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel má za to, že městský soud nezohlednil, že žalovaný nevycházel z dostatečně spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a své rozhodnutí přesvědčivě nezdůvodnil. Stěžovatel trvá na tom, že ve výroku rozhodnutí žalovaného absentuje odkaz na čl. 12 nařízení Dublin III a že žalovaný určil délku a platnost pobytového oprávnění toliko z blíže nedefinovaného vyjádření rumunských orgánů. Není tedy jasné, zda a případně do kdy byl pobytový titul platný a o jaký titul se jednalo. Důkazní břemeno ohledně těchto skutečností přitom nesl žalovaný, který měl okolnosti uděleného pobytového oprávnění blíže zkoumat a nespoléhat se na neformální informace jiného státu. Městský soud se výtkami stran kvality a okolností konce platnosti pobytového titulu nezabýval a nesprávně argumentoval důkazním břemenem stěžovatele. Aplikace čl. 12 nařízení Dublin III i závěr o nepřipustnosti podané žádosti se tak opírají v podstatě

pokračování

o spekulaci, že pobyt stěžovatele v Rumunsku byl platný do 25. 3. 2022 (stěžovatel v kasační stížnosti mylně uvádí Polsko a pobytové oprávnění platné do 31. 7. 2023, pozn. NSS).

[9] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na závěry rozsudku městského soudu a na své rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost, případně zamítl pro nedůvodnost.

[10] Nejvyšší správní soud předně zabýval přijatelností kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Institut nepřijatelnosti kasační soud podrobně vyložil při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021 v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, kde vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovedl, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost obsahuje argumenty odůvodňující provedení judikurního odklonu; 4) v rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz například usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, či ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30).

[11] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popřípadě byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo ze žalobcem uváděných důvodů nutno učinit judikurní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele; věc posoudil po věcné stránce v souladu s konstantní judikaturou.

[12] Kasační stížnost není přijatelná.

[13] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně podrobně zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Dle této judikatury je úkolem soudu uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní, což může učinit i tak, že proti ní postaví vlastní ucelenou argumentaci, v jejíž konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz například též nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, odst. 68). Těmto požadavkům městský soud v souzené věci dostal (viz dále).

[14] Z unijní úpravy se podává, že v případě, kdy má členský stát za to, že není příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, může požádat jiný členský stát o převzetí žadatele nebo o jeho přijetí zpět. Musí tak učinit ve lhůtách stanovených nařízením Dublin III. Dožádaný stát pak má povinnost reagovat na žádost také v konkrétních lhůtách. Tyto

lhůty jsou pro členské státy závazné (rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 7. 2017, ve věci C-670/16, *Mengesteab*, body 49 a 50, a ze dne 25. 1. 2018, ve věci C-360/16, *Hasan*, bod 60). Krátké a pevně stanovené lhůty v nařízení Dublin III mají svůj jasný účel. Unijní normotvůrce jimi klade důraz na efektivní a rychlé určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tím přispívá k naplnění cíle urychleného vyřízení žádosti, a aby tyto žádosti byly posuzovány jediným členským státem, který je určený podle příslušných kritérií (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 11. 2018, ve spojených věcech C-47/17 a C-48/17, *X & X*, body 69 a 70). Vzhledem k popsání smyslu a cílům dublinského systému žalovaný nemá a ani nemůže zjišťovat podrobnosti o typu víza nebo pobytového oprávnění žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2024, č. j. 1 Azs 192/2023-33). Dle citovaného rozsudku je na žadateli, aby žalovanému předložil důkazy či tvrzení účinně zpochybňující příslušnost státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (srov. též rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 7. 6. 2016, ve věci C-63/15, *Mehrdad Ghezelbash*). Dospěl-li tedy městský soud k závěru, že žalovaný nebyl povinen zjišťovat další informace o charakteru pobytu stěžovatele v Rumunsku, jestliže ani stěžovatel proti údajům vyplývajícím ze sdělení rumunských orgánů nic konkrétního nenamítal, postupoval v souladu s požadavky judikatury.

[15] Pokud jde o dostatečnost informace rumunských orgánů, Nejvyšší správní soud k této otázce v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017-61, vyslovil, že „*pokud dožádaný členský stát potvrdí žádost o převzetí, není potřebné, aby žalovaný od dožadovaného členského státu vyžadoval oficiální potvrzení o povolení k pobytu. Potvrzení údajů od členského státu, který vydal povolení k pobytu, by bylo přímým důkazem ve smyslu článku 22 odst. 2 nařízení.*“ V posuzovaném případě sám stěžovatel uváděl, že disponoval pobytovým oprávněním v Rumunsku, kde pobýval až do prosince 2023. Rumunsko v rámci dublinské procedury identifikovalo pobytové oprávnění stěžovatele, výslovně uvedlo konec jeho platnosti a potvrdilo svou příslušnost podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, s čímž byl stěžovatel seznámen a relevantně tyto skutečnosti nezpochybnil. Sám stěžovatel tedy v žádné fázi řízení neuvedl ani nedoložil konkrétní informace, které by byly schopny účinně zpochybnit příslušnost určenou dle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Právní úprava pak nevyžaduje, aby výrok o určení státu příslušného k posouzení podané žádosti obsahoval odkaz na konkrétní články nařízení Dublin III, které stanovují kritéria příslušnosti (srov. například usnesení tohoto soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 7 Azs 146/2024 - 30). Ty má naopak obsahovat (a v dané věci obsahuje) odůvodnění rozhodnutí žalovaného, což stěžovatel nepopírá. Tato právní otázka byla vypořádána městským soudem v souladu s uvedenou judikaturou (viz odst. 41–45 odůvodnění napadeného rozsudku).

[16] Lze tedy konstatovat, že stěžovatelem uplatněné námitky nezakládají přijatelnost kasační stížnosti. Stěžovatelem uplatněná kasační argumentace nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, nebo byly řešeny rozdílně, či by indikovaly potřebu provedení judikатурního odklonu. Nebylo zjištěno ani jiné pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[17] Za této situace tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[18] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost zjednodušeným meritorním přezkumem rozhodnutí krajského (zde městského) soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení tedy vychází z kritéria procesní úspěšnosti účastníků řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalovaný by vůči neúspěšnému stěžovateli měl právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly. Náhrada nákladů řízení tak nenáleží žádnému z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu